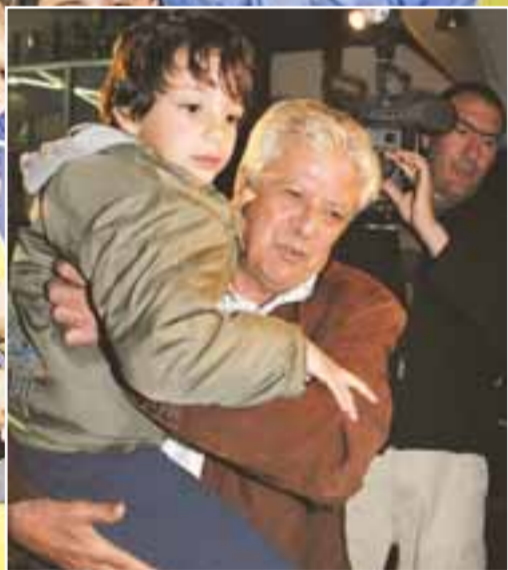

Θρύλε είσαι τρέλα...

Ο ΑΠΟΕΛ γλέντησε και μέθυσε με την οριστική κατάκτηση του 20ού τίτλου στην ιστορία του

Από την αμφισβήτηση στην αποθέωση

Αυτοί που έζησαν και βίωσαν όλα όσα έγιναν φέτος και φυσικά όσα κατάφεραν ήταν οι παίκτες και ο Ιβάν

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΤΟ ΝΑ ΠΕΙ κανείς ότι ήταν η χρονιά του ΑΠΟΕΛ, είναι το λιγότερο. Άλλο να το λες και άλλο να το ζεις κανείς. Κι αυτοί που το έζησαν δεν ήταν άλλοι από τους ποδοσφαιριστές και τον προπονητή της ομάδας. Μπορεί να ακουστεί σκληρό, άδικο, υπερβολικό ή ακόμα άτοπο, εριστικό και προκλητικό. Αυτή είναι όμως η αλήθεια. Αυτό που έγινε, το έζησαν και το βίωσαν μόνο οι ποδοσφαιριστές και ο προπονητής, το προπονητικό τιμ ενόψει περίπτωσης αυτής της ομάδας. Πώς να το κάνουμε αυτοί έζησαν την αμφισβήτηση, αυτοί την εγκατάλειψη και θα τολμούσα να πω και την απόρριψη. Αυτοί έζησαν στη συνέχεια ότι υπήρχαν κάποιιοι, έστω λίγοι που πίστευαν σ' αυτούς και που σιγά-σιγά αυξάνονταν, για να φτάσουν στην απόλυτη αναγνώριση, την αποθέωση κι αυτά που τους περιμένουν να ζήσουν, κατά πάσα πιθανότητα την Παρασκευή... Δε λέω, ήταν και η διοίκηση στο πλευρό της ομάδας, ήταν και οι οπαδοί, αλλά αυτοί δεν ήταν μέσα στο χορό, δεν ήταν αυτοί που έμπαιναν στο γήπεδο για να αποδείξουν πως δεν είναι... ελέφαντες. Αυτοί είχαν άλλες έγνοιες, άλλα προβλήματα, άλλα τρεξίματα. Οι ποδοσφαιριστές ήταν αυ-

τοί που έμπαιναν στο γήπεδο και ένιωθαν στο πετό τους πως ακόμα και οι δικοί τους άνθρωποι (πολλοί ή λίγοι, μικρή σημασία έχει) δεν τους θεωρούσαν ικανούς να φτάσουν στην κατάκτηση του τίτλου, πως τους αμφισβητούσαν, για να μην αναφερθώ και στους αντιπάλους. Όχι, θα αναφερθώ. Η ειρωνεία έπεφτε σύννεφο και τα πικρόχολα σχόλια έδιναν κι έπαιρναν. Ειδικά μάλιστα μετά τις δυο πρώτες ισοπαλίες με Άχνα και Πάφο, αλλά και μερικές από τις εμφανίσεις τους (με Δόξα και στον πρώτο αγώνα με τον Ερυθρό Αστέρα). Ακόμα και μεγάλη μερίδα του τύπου είχε βγάλει την ετυμολογία της ως προς το μέχρι πού έφταναν οι δυνατότητες του φετινού ΑΠΟΕΛ. Όλα αυτά οι ποδοσφαιριστές και η τεχνική ηγεσία του ΑΠΟΕΛ τα είσπερρατε, τα βίωσαν και τα ένιωθε στο πετό της. Ίσως όμως ήταν καλύτερα έτσι... Καλύτερα από την άποψη πως, οι περισσότεροι αν όχι όλοι είχαν ψηλό δείκτη εγωισμού, ψυχικών αποθεμάτων και μεγάλα... καρύδια για να μπήνουν στο γήπεδο κάθε βδομάδα και να αποδεικνύουν πως δεν είναι... ελέφαντες. Το έκαναν μια, δυο, τρεις, τέσσερις... δεκαέξι φορές στη σειρά και μας άφησαν όλους με το στόμα ανοικτό. Και το

καλύτερο; Νίκησαν τρεις φορές την Ομόνοια, τρεις φορές την Ανόρθωση, «έσπασαν» έδρες και παραδόσεις, τα έκαναν όλα και στο τέλος τους ανάγκασαν όλους να τους βγάλουν το καπέλο και να τους χειροκροτήσουν. Ξέρετε, αυτά τα πράγματα δεν συμβαίνουν καθημερινά, ούτε τακτικά. Για να τα καταφέρει μια ομάδα δεν αρκεί να το πιστεύει μόνο ο προπονητής, δεν αρκεί να το λένε οι ποδοσφαιριστές, χρειάζονται μεγάλες... μπάλες και άντερα για να το αποδείξουν και στην πράξη.

Το μερτικό διοίκησης και οπαδών

Ο Γιοβάνοβιτς, σε ένα από τα «of camera» και «of the record» πηγαδάκια που κάναμε στις καθιερωμένες συνεντεύξεις, το είχε εκμυστηρευτεί: «Αν αντέξουμε και δεν μας διώξουν μέχρι τη Χριστούγεννα, πιστεύω ότι θα μπορέσουμε να δείξουμε κάποια πράγματα...». Και κατά καλή τους τύχη τους άντεξαν. Βέβαια, για να λέμε και του στραβού το δίκιο σ' αυτό το καμμάτι μπαίνει και η προσφορά της διοίκησης, τόσο επί προεδρίας Ζιβανάρη, όσο και επί Ερωτοκρίτου. Η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν αμφισβητήθηκε είτε ο Γιοβάνοβιτς, είτε οι ποδοσφαιριστές, αλλά αυτή ήταν στο κάτω-κάτω η δου-

λειά τους. Να στηρίξουν τον προπονητή και τους ποδοσφαιριστές. Το ευτύχημα για τη διοίκηση (αφού είπαμε να τα πούμε όλα, ας τα πούμε μια και καλή) ήταν πως μέσα από την αναταραχή και τον εμφύλιο που ξέσπασε, η ομάδα έμεινε μακριά απ' όλα αυτά, ενώ και η διαδοχή έγινε με ιδανικό τρόπο χωρίς να σημειωθούν μετασεισμικές δονήσεις, όπως συνθίξεται σε παρόμοιες περιπτώσεις και ειδικότερα στον ΑΠΟΕΛ. Ο Φοίβος Ερωτοκρίτου κατάφερε και κράτησε όρθια και ενωμένη την ομάδα και παράλληλα δεν υπήρξαν αντιδράσεις ή αντιπολιτευτικό κλίμα. Στην κρίση, όμως, στάθηκαν και οι οργανωμένοι στο ύψος τους, που πήραν θέση, δηλώντας, εκφράζοντας και προπάντων αποδεικνύοντας τη στήριξη σε προπονητή και ποδοσφαιριστές. Έβαλαν μεν όλοι το λιθαράκι τους, πλην όμως οι ποδοσφαιριστές ήταν αυτοί που έκαναν κατάθεση ψυχής κάθε βδομάδα στο γήπεδο και ήταν αυτοί που ανάγκασαν «εχθρούς» και φίλους να τους βγάλουν το καπέλο και να τους χειροκροτήσουν. Και είναι γι' αυτό το λόγο που όλοι σήμερα λένε πως ο φετινός ΑΠΟΕΛ άξιζε και με το παραπάνω αυτόν τον τίτλο.